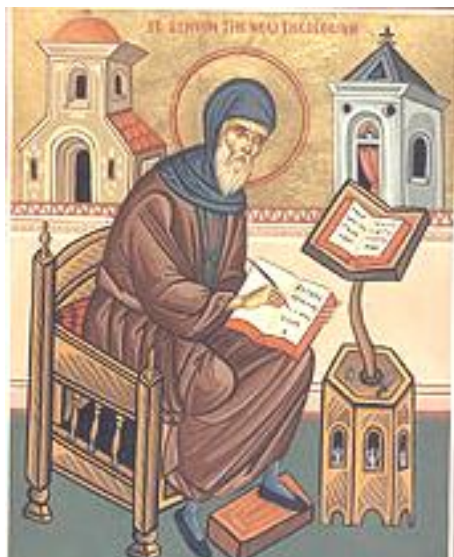

Îți mulțumesc, Cuvinte fără de început

Sfântul Simeon Noul Teolog,
icoană

Îți mulțumesc, Doamne, Îți mulțumesc Ție, singur, Cunoscătorule al inimii, Împărate drept, Prea Milostive.

Îți mulțumesc, Cuvinte fără de început, Atotputernice, Dumnezeuul meu, Cel ce Te-ai pogorât pe pământ și Te-ai întrupat și Te-ai făcut ceea ce nu erai, om asemenea mie, fără schimbare și micșorare și fără nici un păcat, ca pătimind pe nedrept, Tu Cel nepătimitor, de la cei nedrești, să-mi dăruiești nepățimirea mie, celui osândit, prin imitarea patimilor Tale, Hristoase al meu!

Deci dreaptă e judecata Ta și porunca Ta, pe care ne-ai dat-o ca s-o păzim, Prea Îndurate!

Iar aceasta este să imităm smerenia Ta, ca precum ai pățimit Însuși fiind fără de păcat, așa să răbdăm și noi care am păcătuit în toate, ispite, prigoniri, lovituri și necazuri și la urmă moartea de la cei fără de lege.

Căci ai auzit că ești demonizat și ai fost socotit amăgitor (Ioan, X, 20) de cei fără Dumnezeu și potrivnici lui Dumnezeu și călcători ai legii.

Ai fost prins ca un făcător de rele și ai fost dus legat singur, părăsit de toți ucenicii și prietenii.

Ai fost dus, Cuvinte, în fața judecătorului, ca un osândit și ai primit judecata rostită împotriva Ta.

Iar vorbind, ai fost palmuit ca un sclav și tăcând ai fost osândit îndată la moarte.

Cuvintele Tale au fost sabie pentru cei fărădelege, tăcerea Ta, Împărate, pricină de osândă.

Căci nesuportând să Te vadă pe Tine Cel singur drept, cei nedrești Te-au predat morții celei mai rușinoase. Te-au bătut peste cap și ai fost încununat cu spini, Te-au îmbrăcat în tunică roșie, ai fost scuipat, vai, în obraz și și-au bătut joc de Tine, ai auzit spunându-Ți-se: „Bucură-Te“, în bătaie de joc, o, Împărate, de către evrei.

Ai purtat crucea, Mântuitorule, pe umerii Tăi și ai fost înălțat și fixat pe ea, Dumnezeuul meu.

Ai fost pironit prin mâini și picioare și ai fost adăpat cu oțet, ai fost străpuns în coastă cu sulița, Prea Îndurate.

Acestea nesuportându-le pământul s-a clătinat de frică și a dat din el afară în grabă pe morți. Soarele s-a prefăcut în sânge, văzându-Te pe Tine astfel și luna s-a îmbrăcat în întuneric. Catapetasma templului s-a rupt în două, crăpându-se în două de sus și până jos.

Dar cei fărădelege n-au înțeles nimic din acestea, ci și când zăceai în mormânt au rânduieș paznici și au pecetluit piatra, socotind să Te țină în el.

Dar Tu ai înviat, Stăpâne, prin puterea Ta și ai lăsat nelegiuților pecetea neatinsă.

Iar venirea îngerilor a răsturnat piatra și pe paznicii de acolo i-a înspăimântat de frică. Dar aceia n-au voit să înțeleagă nimic, ci au rămas orbi cu mintea și cu inima împietrită până la sfârșit.

Dar ce lucru mare se întâmplă și cu mine, dacă pățimesc și eu cele ce Le-ai pățimit Tu, Stăpâne, fiind fără de păcat, pentru lume, ca să mântuiești lumea, dacă pățimesc și eu care am păcătuit păcate nenumărate din vârsta tinereții și Te-am mâniat pe Tine, Hristoase, în fapte și cuvinte?

Dar să nu mă lași, Stăpâne, să suport vreodată dureri, ispite sau necazuri peste puterea mea, ci dăruiește-mi totdeauna, Dumnezeuul meu, scăparea de ele și tăria de-a putea să rabd supărările Căci Tu ești Cel ce dăruiești de la început celor ce cred din suflet înaintea stăpânirii Tale, toate cele bune, credința, faptele, nădejdlile cele bune, producându-le toate harurile și darurile Duhului dumnezeiesc, prea închinat și îndurător, acum și pururea și totdeauna și în vecii vecilor. Amin.

(Sfântul Simeon Noul Teolog, Imnul 36 din
Imnurile iubirii dumnezeiești,)